

Arrest

nr. 240 566 van 8 september 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 5 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 26 april 2019 dient verzoeker bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: de commissaris-generaal) stelt op 20 november 2019 vast dat dit verzoek onontvankelijk is, omdat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op [...] in [...] (Saoedi-Arabië). U heeft de Jemenitische nationaliteit, bent van Arabische origine en soenniet. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U woonde gans uw leven in Saoedi-Arabië. U ging af en toe terug naar Jemen waar nog enkele familieleden langs vaderszijde verblijven. Uw vader overleed in 2014 aan nierfalen. U bent de oudste van 5 kinderen. Eén van uw zussen woont legaal in Birmingham (Verenigd Koninkrijk). U heeft een diploma middelbaar onderwijs. U

woonde in Jeddah, waar u als chauffeur tewerkgesteld was bij een decoratiebedrijf. Op 07/02/2018 verliet u Saoedi-Arabië omdat uw verblijfsvergunning (Iqama) niet verlengd werd. Uit vrees voor repatriëring naar Jemen vertrok u naar Turkije. In Jemen vreest u gedwongen rekrutering door Huthi-milities en de regering. Eén van uw neven raakte in Jemen vermist. U heeft tevens schrik voor de algemene onveilige situatie en pandemieën in Jemen. U reisde met uw Jemenitisch paspoort en Turks visum naar Turkije, waar u verbleef tot 28/05/2018. Op 27/05/2018 verliet u illegaal Turkije per boot. Dezelfde dag, op 27/05/2018 kwam u aan op het eiland Kos (Griekenland), waar u een verzoek tot internationale bescherming indiende. U verbleef in Kos in een caravan in een vluchtelingenkamp. Rond januari 2019 werd u overgeplaatst naar Thessaloniki, waar u in een kamp gehuisvest werd. Kort na uw aankomst in Thessaloniki werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend. Op 10/04/2019 ontving u een Griekse verblijfskaart die geldig was voor 3 jaar. De volgende dag, op 11/04/2019, verliet u Griekenland per boot en reisde u via Italië en Nederland naar België, waar u op 24/04/2019 aankwam. Op 26/04/2019 diende u in België een verzoek tot internationale bescherming in. U verscheurde uw Griekse verblijfskaart omdat u niet naar Griekenland wil terugkeren. U verliet Griekenland omwille van de levensomstandigheden. U geeft aan dat er geen toegang was tot werk, u geen taallessen kon volgen, geen huisvesting voorzien was en geen medische zorgen. Daarnaast kreeg u te maken met racisme. U geeft aan dat u één keer samen met uw vrienden geweigerd werd in een restaurant op Kos en enkele keren niet mee mocht op de bus. Voorts geeft u aan dat u in het kamp op Kos door een veiligheidsagent werd uitgelachen omwille van uw gebit.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw origineel Jemenitisch paspoort, een kopie van de overlijdensakte van uw vader, kopieën van de paspoorten en de huwelijksakte van uw ouders, een kopie van de puntenlijst van uw middelbare school, een kopie van uw rijbewijs in Saoedi-Arabië, een kopie van een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd door de Saoedische overheid, een kopie van uw verblijfsvergunning (Iqama) in Saoedi-Arabië, kopieën van foto's aangaande de levensomstandigheden in het kamp op Kos, een historiek van uw medische consultaties na aankomst in België (betreffende uw maag-en darmklachten, uw zwelling in uw nek en uw problemen met uw gebit) en een doktersafpraak voor een gastroscopie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek tot internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming verkregen heeft in Griekenland in januari 2019 (verklaringen DVZ, punten 22 en 26; verklaringen CGVS, p.3, Eurodac Search Result). U werd er erkend als vluchteling. Artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming beroept u zich in hoofdzaak op de levensomstandigheden in Griekenland. In het bijzonder verklaart u dat u er geen rechten had. Er was geen toegang tot werk, u kon geen taallessen volgen en u kreeg geen ondersteuning voor huisvesting. Daarnaast haalt u de gebrekkige medische zorg aan (CGVS, p. 5-6 en p. 16-19).

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u in dit opzicht als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement geniet. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van

werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordien in de algemene economische situatie tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammad Hussein en anderen/Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Met betrekking tot de problemen die u ondervond op het vlak van werk, toegang tot taallessen, huisvesting en medische voorzieningen, dient het CGVS vooreerst op te merken dat dit louter problemen van socio-economische aard zijn. U haalt het gebrek aan werk in Griekenland aan, maar nergens blijkt uit uw verklaringen dat u na het verkrijgen van uw verblijfsvergunning geprobeerd heeft om werk te zoeken (CGVS, p.6). U geeft toe dat zodra u uw verblijfsvergunning van de Griekse autoriteiten ontving, u het land verliet (CGVS, pp 4 en 6). U haalt voorts aan dat er in de kampen op Kos en in Thessaloniki geen mogelijkheid was om Griekse les te volgen (CGVS, p.17), maar liet na zich grondig te informeren over het aanbod van taalcursussen buiten het kamp (CGVS, p.17). Op geen enkel moment heeft u de Griekse overheid om bijstand verzocht om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt of taallessen te volgen.

Voor wat betreft uw verklaringen aangaande de gebrekkige huisvesting in Griekenland, dient te worden opgemerkt dat u één dag na ontvangst van uw verblijfskaart reeds uit Griekenland bent vertrokken (CGVS, p.4-5).

Uit bovenstaande blijkt dat u allerminst de intentie had zich te vestigen in Griekenland om er een verder leven op te bouwen. Rekening houdend hiermee kan u dan ook niet met recht en reden concluderen dat er geen mogelijkheden waren naar opvang of huisvesting toe in Griekenland. Uit bovenstaande kan besloten worden dat u geen enkel moment probeerde om uw rechten als statushouder op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en taallessen in Griekenland te doen gelden (CGVS, p.18). U haalt aan dat er aan de Griekse verblijfsvergunning geen rechten zijn verbonden (CGVS, p.15) en de Griekse overheid statushouders evenmin over hun rechten informeert (CGVS, p.15). Bovenstaande zijn louter beweringen die op geen enkel moment kan staven. U liet na u grondig te informeren naar uw rechten en koos ervoor om onmiddellijk na het verkrijgen van uw verblijfskaart Griekenland te verlaten (CGVS, p.4-5).

Tot slot kaart u in dit verband de gebrekkige medische zorg in Griekenland aan. U geeft aan dat u maag- en darmproblemen, een slecht gebit en een gezwel in uw nek heeft. U verklaart dat er in het kamp op Kos maar één dokter was en u niet goed behandeld bent (CGVS, p.16), doch hierop doorgevraagd blijkt dat een verpleger u doorstuurde naar een dokter buiten het kamp (CGVS, p.17). Dat u de kosten van het doktersbezoek zelf moest bekostigen doet hieraan geen afbreuk (CGVS, p.16).

In dit verband zegt u voorts dat u in het kamp in Thessaloniki niet bij een dokter ging omdat niemand u informeerde over deze mogelijkheid (CGVS, p.17). Er kan van u verwacht worden dat u zich op zijn minst bevraagt over de medische voorzieningen in het kamp. U voegt eraan toe dat dokters in Griekenland bovendien enkel geneesmiddelen voorschrijven en u toch van plan was om Griekenland te

verlaten (CGVS, p.17). Uit bovenstaande dient te worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat u als statushouder geen toegang zou hebben tot medische zorgen.

Op basis van uw verklaringen stelt het CGVS vast dat de levensomstandigheden waarover u het heeft niet dermate precair zijn als er getoetst wordt met de drempel van art.3 EVRM.

In het kader van uw verzoek tot internationale bescherming beroept u zich verder op de problemen die u in Griekenland kende met racisme. U haalt enkele voorbeelden aan. Ten eerste geeft u aan dat u een keer met uw vrienden uit een restaurant op Kos geweerd bent met de boodschap dat jullie toeristen weggagen (CGVS, p.12). Daarnaast haalt u een tweede voorbeeld aan. Namelijk, dat toeristen op de bus voorrang hadden bij het instappen en u enkele keren niet mee mocht met de bus (CGVS, p.12). Tot slot geeft u aan dat een veiligheidsagent op Kos u heeft uitgelachen omwille van uw gebit (CGVS, p.11). Dient te worden opgemerkt dat bovenstaande feiten 'an sich' onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken over een gegronde vrees of een reëel risico op lijden van ernstige schade. Wat de toegang tot de Griekse overheid betreft, geeft u aan dat een klacht bij de politie niets zou hebben geholpen (CGVS, p.13). U voegt eraan toe dat één van uw vrienden na een probleem klacht heeft ingediend, maar dit niets zou hebben opgeleverd. Bovenstaande zijn louter blote beweringen die u niet weet te staven. Uit uw verklaringen blijkt dat u zelf geen enkele poging heeft ondernomen om de hulp in te roepen van de Griekse autoriteiten als oplossing voor uw problemen, noch voor uw probleem met de veiligheidsagent in het kamp, noch voor uw andere problemen op de bus of in het restaurant (CGVS, p. 13). Uw verklaringen volstaan geenszins om te besluiten dat u niet in de mogelijkheid was een beroep te doen op de bescherming van de Griekse autoriteiten, dan wel in de toekomst niet bij de Griekse autoriteiten zou terechtkunnen.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in tijd en hernieuwbaar. Dit is echter niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11,14,16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig is, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr.X).

De door u neergelegde documenten doen hieraan geen afbreuk aangezien ze betrekking hebben op uw identiteit, uw nationaliteit, uw familiale situatie, uw studies, uw verblijfsvergunning in Saoedi-Arabië en uw medische problemen, elementen die hier niet ter discussie staan. Wat betreft de door u neergelegde foto's ter illustratie van de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp op Kos, dient opgemerkt te worden dat uw persoonlijke situatie in bovenstaande paragrafen wordt besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Jemen.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 57/6, § 3, (eerste lid,) 3° juncto artikel 57/6, § 3, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker benadrukt dat uit artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat “*de verwerende partij een verzoek tot internationale bescherming niet-ontvankelijk KAN verklaren (doch niet moet) wanneer de verzoeker in kwestie internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie*”. Hij wijst erop dat indien de commissaris-generaal beslist van deze mogelijkheid gebruik te maken, hij aan bijkomende voorwaarden dient te voldoen. Hij stelt dat, gelet op het derde lid van de voormelde wetsbepaling, een dergelijke beslissing moet worden getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. Hij argumenteert dat deze termijn in zijn geval niet is gerespecteerd en dit tot gevolg heeft dat de commissaris-generaal niet langer toepassing kon maken van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet en de aanvraag diende te behandelen volgens de algemene regels, met een onderzoek ten aanzien van Jemen (en niet ten aanzien van Griekenland).

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (verder: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6 § 3, (eerste lid,) 3° van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst op het volgende: “*Artikel 57/6, §3, 3° Vw is een omzetting van artikel 33, 2, a van de Procedurerichtlijn (richtlijn 2013/32/EU) en laat toe dat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard “als de verzoeker al internationale bescherming geniet in een andere EUlidstaat”. Geen van beide rechtsbronnen legt expliciet voorwaarden op bij het nemen van die beslissing, zoals een onderzoek naar de leefomstandigheden in de andere lidstaat.*

Voor de wijziging van de Verblijfswet, in werking getreden op 22 maart 2018, voorzag het oude artikel 57/6/3 een uitzondering: wanneer de verzoeker elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij geen beroep meer kan doen op die bescherming. Hoewel deze uitzondering niet meer expliciet vermeld wordt, moet de huidige formulering nog steeds zo begrepen worden omdat deze in tegenwoordige tijd geformuleerd is (“bescherming geniet”). Dit blijkt ook uit de Memorie van Toelichting, die verder bevestigt dat de bewijslast zoals voordien bij de verzoekende partij ligt.

De fundamentele mensenrechten uit het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Handvest) en het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (EVRM) moeten steeds gerespecteerd worden. Het terugsturen van een verzoekende partij mag nooit een schending van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 EVRM tot gevolg hebben. Het Europese Hof van Justitie stelt dat het in uitzonderlijke gevallen kan dat in een lidstaat de fundamentele rechten van een verzoekende partij in gevaar komen. Er is daarvoor niet noodzakelijk sprake van systematische tekortkomingen in het asiel- en opvangsysteem van de lidstaat. Deze rechtspraak in het kader van de Dublin III-verordening geldt volgens de Raad ook voor personen die al een beschermingsstatuut genieten (zie ook RvV X van 18 oktober 2018).”

Verzoeker stelt dat hij misschien niet aantoont dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, maar wel dat hij bij terugkeer een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling, wat het beschermingsstatuut ineffectief maakt. Volgens hem bevat de bestreden beslissing enkel een heel korte, niet pertinente motivering. Hij wijst erop te hebben verklaard dat hij “*zich niet langer kan beroepen op de bescherming die [h]ij heeft verkregen in Griekenland, omwille van de vernederende levensomstandigheden aldaar*”. Hij betoogt dat een terugkeer naar Griekenland een schending van artikel 3 van het EVRM zal inhouden. Hij wijst erop tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitgebreid te hebben verteld over onder meer “*de slechte levensomstandigheden en de discriminatie en*

geweld ten aanzien van (erkende) vluchtelingen en subsidiair beschermden in Griekenland" (gehoorverslag CGVS, p. 5-6, 11, 12, 13, 15, 16 en 17).

Verzoeker voert aan dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder: het EHRM) reeds heeft bevestigd dat in bepaalde gevallen socio-economische en humanitaire omstandigheden het niveau van artikel 3 van het EVRM kunnen bereiken. Hij haalt het arrest M.S.S. tegen België en Griekenland van 21 januari 2011 aan en concludeert dat het EHRM stelt dat *"bepaalde socio-economische verplichtingen positief recht zijn geworden op grond van EU-wetgeving en de omzetting daarvan in Grieks nationale wetgeving. Het Hof legt een hogere beschermingsstandaard op aan EU-lidstaten omdat zij specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving t.a.v. een specifieke groep personen, nl. asielzoekers."*

Verzoeker erkent dat hij bescherming in Griekenland had, maar stelt dat ook de groep van personen met internationale bescherming in Griekenland een kwetsbare groep is, en dat er ook voor hen positieve verplichtingen op Griekenland rusten. Zo wijst verzoeker erop dat artikel 21 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (verder: de Kwalificatierichtlijn) stelt dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement in acht moeten nemen, en dat de artikelen 24 en 25 van deze richtlijn bepalen dat lidstaten zo snel mogelijk respectievelijk een verblijfstitel en reisdocumenten moeten afleveren aan personen met de vluchtelingenstatus. Verzoeker betoogt dat *"internationale bescherming" [...] ook [wordt] gekenmerkt door het toekennen van bepaalde socio-economische rechten*: gezondheidszorg (artikel 30 van de Kwalificatierichtlijn), integratievoorzieningen (artikel 34 van de Kwalificatierichtlijn), huisvesting (artikel 32 van de Kwalificatierichtlijn) en sociale voorzieningen (artikel 29 van de Kwalificatierichtlijn).

Verzoeker is van mening dat Griekenland zijn verplichtingen zoals voorzien in de Kwalificatierichtlijn niet nakomt en dit maakt dat het voor hem onmogelijk zal zijn er zijn rechten te laten gelden en hij er niet zal kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Verzoeker stelt dat in de praktijk personen met internationale bescherming in Griekenland geen toegang hebben tot de nodige medische zorgen, onder meer door een gebrek aan informatie en tolkdiensten. Hij merkt op verschillende medische problemen te hebben en hiervoor niet te zijn geholpen in het kamp waar hij verbleef, nu hij er louter de gegevens kreeg van een privé-arts en de medische zorgen zelf diende te bekostigen. Hij stelt zich de vraag hoe hij de medische zorgen zelf moet bekostigen als hij in Griekenland de taal niet kent en er geen toegang heeft tot de arbeidsmarkt. Verzoeker stelt verder nooit toegang te hebben gekregen tot taallessen of een professionele opleiding en bij het verlaten van het opvangcentrum geen informatie te hebben gekregen over mogelijke integratieprogramma's. Hij wijst erop dat het gebrek aan ondersteuning bij de integratie ook het vinden van huisvesting en werk bemoeilijkt. Nog stelt verzoeker dat dakloosheid bij personen met internationale bescherming een bijzonder groot probleem is, nu zij zo snel het opvangcentrum moeten verlaten en er een gebrek is aan financiële ondersteuning voor huisvesting. Nog betoogt hij dat voor sociale huisvesting men reeds langere tijd in Griekenland moet hebben verbleven. Hij betoogt daarnaast dat vluchtelingen in Griekenland in de praktijk geen toegang hebben tot sociale voorzieningen en zij hierbij niet worden geïnformeerd of ondersteund.

Verzoeker haalt andermaal het reeds genoemde arrest M.S.S. tegen België en Griekenland van het EHRM aan, om te stellen dat de verwijdering van een vreemdeling naar levensomstandigheden waarin hij in de onmogelijkheid is om te voorzien in elementaire levensbehoeften, zoals huisvesting en medische zorgen, strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker betoogt dat het feit dat een terugkeer naar Griekenland een schending van artikel 3 van het EVRM zou betekenen, tot gevolg heeft dat hij zich nog onmogelijk kan beroepen op de (gebrekkige) bescherming die hem werd toegekend in dat land.

Verzoeker stelt dat verweerder zich beperkt tot het gratuit ontkennen van zijn ervaringen in Griekenland. Hij merkt op dat het administratief dossier *"geen enkel rapport/element bevat aan de hand waarvan de verklaringen van de verzoekende partij worden weerlegd"* en dat het administratief dossier niets over de situatie van vluchtelingen en subsidiair beschermden in Griekenland bevat. Verzoeker meent dat dit onvoorstelbaar is en reeds getuigt van de vooringenomenheid en de gebrekkigheid van het onderzoek.

In hoofddorde vraagt verzoeker om de vluchtelingenstatus te erkennen, ondergeschikt om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst ondergeschikt om de bestreden beslissing te vernietigen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder: de Raad) heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop.

3.2. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al een dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie niet-ontvankelijk te verklaren. Deze wetsbepaling is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (verder: de Procedurerichtlijn).

Verzoeker betwist niet dat hem begin 2019 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland, en evenmin dat uit niets blijkt dat hij zich thans niet langer op deze bescherming kan beroepen in Griekenland. De commissaris-generaal is bijgevolg in beginsel bevoegd om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

3.3. Zoals verzoeker aanhaalt, voorziet artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal zijn beslissing in toepassing van het eerste lid, 3° van deze wetsbepaling in beginsel dient te nemen binnen een termijn van vijftien werkdagen. Dit betreft evenwel een termijn van orde en de Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, brengt het overschrijden van de termijn van vijftien werkdagen geen verlies van bevoegdheid met zich mee. Uit het niet nemen van een beslissing tot onontvankelijkheid van het verzoek binnen de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn, kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal niet langer toepassing kan maken van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Nog minder kan verzoeker worden gevolgd waar hij lijkt aan te geven dat het verzoek in zijn geval ten aanzien van Jemen, en niet ten aanzien van Griekenland, dient worden onderzocht, nu de proceduretermijnen geen impact hebben op verzoekers verkregen beschermingsstatus in Griekenland. Overigens heeft de langere duur van de procedure als gevolg dat verzoeker hierdoor langer aanvullende elementen en stukken kan verzamelen ter staving van zijn relaas.

3.4. Griekenland is, net als België, als lidstaat van de Europese Unie gebonden door het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die zijn verbonden aan een internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals het gegeven dat de Europese lidstaten alle partij zijn bij het EVRM en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die internationale bescherming werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over een voldoende en reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie benadrukte in zijn arrest van 19 maart 2019 inzake Ibrahim e.a. (de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, verder: het arrest Ibrahim) zo het wezenlijk belang van het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten in het Unierecht, om een ruimte zonder binnengrenzen te verwezenlijken en in stand te houden (punt 84). Het Hof bracht in herinnering dat *“het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en*

dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak)." (punt 83). Bijgevolg, zo vervolgde het Hof, moet in het kader van het GEAS worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM. Het Hof benadrukte dat ook de toepassing van artikel 33, lid 2, a) van de Procedurerichtlijn, in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking vormt van het beginsel van wederzijds vertrouwen (punt 85).

Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat verzoeker, die in Griekenland een internationale beschermingsstatus verkreeg, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, dat hij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan zijn beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat zijn levensstandaard er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Toch, zo stelde het Hof in het voormelde arrest, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (punt 86).

Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden. In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (punt 88).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer zij *"een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak"* (punt 89). Dit wordt toegelicht als volgt:

"Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93)" (punten 90- 91).

3.5. In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) hij geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland, en (ii) zijn basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en zijn levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel van het 3 van het EVRM. Hierbij heeft de commissaris-generaal op een uitgebreide wijze gemotiveerd hoe hij tot deze conclusies is gekomen. Verzoeker houdt onterecht voor als zou de voorziene motivering *"zeer kort"* en *"niet pertinent"* zijn. De voorziene motivering getuigt van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de door verzoeker afgelegde verklaringen en de door hem voorgelegde stukken. Verweerder deed hierbij concreet de volgende vaststellingen: (i) dat verzoeker één dag na de ontvangst van zijn verblijfskaart Griekenland al verliet, waaruit blijkt dat hij geen intentie had om zich in dat land te vestigen en om er

een leven uit te bouwen; (ii) dat verzoeker op geen enkel ogenblik heeft getracht om zijn rechten als statushouder op het vlak van huisvesting, werk en taallessen in Griekenland te doen gelden; in dit verband wordt vastgesteld dat niet blijkt dat verzoeker na het verkrijgen van een verblijfsvergunning heeft geprobeerd om werk te vinden, dat hij naliel zich grondig te informeren over het aanbod van taalcursussen buiten de kampen op Kos en Thessaloniki, dat hij op geen enkel ogenblik de Griekse overheid heeft verzocht om bijstand om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt of om taallessen te volgen en dat hij niet heeft gezocht naar mogelijkheden voor opvang of huisvesting; (iii) dat verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen dat er aan de Griekse verblijfsvergunning geen rechten zijn verbonden en de Griekse overheid statushouders niet informeert over hun rechten en dat hij zelf ook naliel zich grondig te informeren over zijn rechten, maar onmiddellijk na het verkrijgen van de verblijfstitel het land verliet; (iv) dat verzoeker weliswaar aangaf maag- en darmproblemen, een slecht gebit en een gezwel in de nek te hebben, maar niets erop wijst dat hij als statushouder geen toegang zou hebben tot de medische zorgen in Griekenland; de commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker op het eiland Kos wel degelijk toegang had tot medische zorgen, waar hij door een verpleger werd doorgestuurd naar een arts buiten het centrum, waaraan geen afbreuk wordt gedaan door het gestelde dat verzoeker de kosten van dit doktersbezoek zelf diende te betalen; de commissaris-generaal stelt nog dat verzoekers uitleg dat hij in Thessaloniki geen dokter zag omdat niemand hem informeerde over deze mogelijkheid niet kan overtuigen, waar van een verzoeker die medische zorgen wenst mag worden verwacht dat hij zich op zijn minst bevraagt over de medische voorzieningen in het kamp en verzoeker vervolgens zelf aangaf dat hij toch van plan was om het land te verlaten; (v) dat de door verzoeker aangehaalde voorbeelden van racisme op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, dat hij zelf bovendien geen enkele poging ondernam om de hulp van de Griekse autoriteiten in te roepen en dat geenszins blijkt dat verzoeker niet in de mogelijkheid was / is om een beroep te doen op de Griekse autoriteiten.

3.6. Gelet op voormelde motieven kan verzoeker niet worden gevolgd in zoverre hij voorhoudt dat er geen deugdelijk en individueel onderzoek van zijn zaak is gebeurd of dat verweerder zich zou hebben beperkt tot het gratuit ontkennen van zijn ervaringen in Griekenland. Verzoeker slaagt er evenmin in de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, maar de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.7. Verzoeker wijst op algemene wijze op discriminatie en geweld ten aanzien van personen met internationale bescherming in Griekenland. Hij herhaalt zijn verklaringen dat hij op het eiland Kos werd uitgelachen door militairen omwille van zijn slechte gebit, dat hij en andere asielzoekers op Kos een keer werden geweigerd op restaurant omwille van de toeristen en dat deze laatsten er ook voorrang op hen kregen op de bus.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat niet blijkt dat deze aangehaalde voorvallen voldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade en dat, rekening houdende met het gegeven dat verzoeker naliel op enig ogenblik de hulp van de Griekse autoriteiten in te roepen, niet kan worden aangenomen dat hij geen beroep kan doen op de bescherming van de Griekse autoriteiten. Er blijkt niet dat de aangehaalde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in Griekenland ondraaglijk wordt.

De Raad wijst er nog op dat verzoeker uitdrukkelijk aangaf dat hij op het Griekse vasteland geen problemen meer heeft gekend (gehoorverslag CGVS, p. 11-12). Verzoeker is geenszins verplicht om terug te keren naar het eiland Kos.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij Griekenland heeft verlaten omwille van moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten of burgerbevolking die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

3.8. In zoverre verzoeker voor het overige betoogt dat zijn levensomstandigheden als persoon met internationale bescherming in Griekenland wel degelijk neerkomen op onmenselijke of vernederende

behandelingen en/of aangeeft van oordeel te zijn dat het aan verweerder toekomt om aan te tonen dat hij in Griekenland een effectieve bescherming geniet, moet verder worden benadrukt dat verzoeker de bewijslast draagt om het vermoeden dat de hem toegekende bescherming in Griekenland effectief is, te ontkrachten. Zoals aangegeven, kan verzoeker het vermoeden dat is gestoeld op het Unierechtelijke vertrouwensbeginsel slechts weerleggen wanneer hij aantoont dat de door Griekenland geboden bescherming niet (langer) effectief of toereikend is, omdat er in dat land sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor een terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer de betrokken persoon niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest Ibrahim, punt 90 e.v.).

Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, kan niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest, dat overeenstemt met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker moet dus zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de lidstaat van de Europese Unie waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (arrest Ibrahim, punt 89 e.v.; zie in dezelfde zin HvJ 19 maart 2019, Jawo / Bundesrepublik Deutschland, C-163/17.).

In zoverre verzoeker verwijst naar het arrest M.S.S. tegen België en Griekenland van het EHRM van 21 januari 2011 (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09), dient er nog op te worden gewezen dat de Raad meer recent in Algemene Vergadering heeft geoordeeld dat Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland niet langer a priori uitgesloten worden geacht. Bij arrest nr. 205 104 van 8 juni 2018, gewezen door de Algemene Vergadering van de Raad, werd de vordering tot schorsing van een overdrachtsbesluit van een asielzoeker naar Griekenland verworpen. Ofschoon er nog steeds problemen bestaan inzake de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland, is er actueel geen sprake meer van systeemfouten die elke overdracht van een asielzoeker naar dit land verhinderen. De Raad maakt principieel niet langer een bezwaar, maar herinnert wel aan de nood aan een individuele beoordeling van de merites eigen aan elke zaak, met oog voor eventuele indicatoren van kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij (RvV 8 juni 2018, nr. X).

Ofschoon voorliggend verzoek gezien de verleende internationale bescherming niet onder het toepassingsgebied van de Dublinreglementering ressorteert, dan nog kan het standpunt gewezen door de Raad a fortiori ook een relevante parameter uitmaken in hoofde van verzoekers die internationale bescherming werd toegekend in andere lidstaten van de Europese Unie zoals Griekenland, daar kan worden aangenomen dat hun juridisch statuut als beschermden er nog meer verankerd is en er in beginsel van kan worden uitgegaan dat de verleende bescherming effectief is en zij de nodige rechten kunnen doen gelden tenzij het tegendeel op concrete wijze wordt aangetoond.

3.9. In zoverre verzoeker klaagt over een gebrek aan, onder meer, werk, huisvesting en taallessen in Griekenland, merkt de Raad allereerst op dat uit het feit dat verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland voortvloeit dat hij zich overal in dat land kan vestigen en er op zoek kan gaan naar huisvesting en werk. Uit het geheel van verzoekers verklaringen volgt echter dat hij naliel hiertoe de nodige stappen te zetten en hij op geen enkele wijze heeft getracht om, na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en het verwerven van een verblijfsrecht in Griekenland, in dit land voor zichzelf een toekomst uit te bouwen. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud gaf verzoeker zo niet aan nog naar werk te hebben gezocht nadat hij het eiland Kos mocht verlaten voor het Griekse vasteland en waarna hem kort nadien internationale bescherming en een verblijfsrecht werden toegekend (gehoorverslag CGVS, p. 5-6, *“Heeft u ooit geprobeerd om werk te vinden nadat u verblijfsrecht ontving? Om eerlijk te zijn neen, ik verliet het land”*). Verzoeker verklaarde dat hij in december 2018 van het eiland Kos naar een opvangkamp in Thessaloníki verhuisde, alwaar hij verbleef tot zijn vertrek uit Griekenland (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 6). Hij stelde het opvangkamp in Thessaloníki niet vaak te hebben verlaten, met name slechts drie keer (*“een keer voor beslissing, tweede keer voor vingerafdruk en derde keer om verblijfsvergunning te ontvangen”*, gehoorverslag CGVS, p. 12). Daags na het verkrijgen van een verblijfskaart verliet verzoeker reeds Griekenland (gehoorverslag CGVS, p. 4). Tot zijn vertrek uit

Griekenland kon verzoeker bovendien verblijven in een caravan in het opvangkamp van Thessaloniki en kreeg hij er drie maaltijden per dag (gehoorverslag CGVS, p. 18). Ook verklaarde verzoeker na het verkrijgen van een verblijfsrecht nog financiële steun te hebben gekregen (gehoorverslag CGVS, p. 5).

Nu niet blijkt dat verzoeker nadat hij de subsidiaire beschermingsstatus en het hierbij horende verblijfsrecht verkreeg werk heeft gezocht, kan hij moeilijk worden gevolgd in zijn betoog dat hij in Griekenland in zijn hoedanigheid van persoon met internationale bescherming geen toegang had of heeft tot de arbeidsmarkt. Verzoeker is trouwens een man van rond de 35 jaar, zodat niet blijkt dat zijn leeftijd een belemmering vormt voor een toegang tot de arbeidsmarkt. Ook beperkt verzoeker zich tot zeer algemene verklaringen dat dakloosheid bij personen met internationale bescherming een groot probleem is in Griekenland, zonder concreet aannemelijk te maken dat hij persoonlijk in een dergelijke situatie zat of zal terechtkomen of hij, mede gelet op zijn persoonlijke ervaringen, dreigt terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij gezondheidsproblemen heeft die van die aard zijn dat deze hem verhinderen te werken of hem kunnen hinderen bij het vinden van huisvesting of andere ondersteuning. Verzoeker geeft ter terechtzitting trouwens aan dat de problemen met zijn gebit en het gezwel in zijn nek intussen medisch zijn verholpen. Hij toont verder ook niet concreet aan dat hij, indien vereist, op geen enkele wijze een beroep kan doen op de Griekse autoriteiten voor ondersteuning bij het vinden van huisvesting, werk of een inkomen.

In zoverre verzoeker nog stelt dat het gebrek aan taal- en integratielessen het vinden van werk en huisvesting bemoeilijkt, wordt opgemerkt dat hij het motief in de bestreden beslissing niet onderuit haalt dat hij weliswaar verklaarde in de opvangkampen op Kos en in Thessaloniki geen Griekse taallessen te hebben kunnen volgen, maar hij terzelfdertijd naliet om zich te informeren over het aanbod van taalcursussen buiten het kamp en om hiervoor om bijstand te verzoeken bij de Griekse overheid. De voorgehouden onmogelijkheid om Griekse taallessen of andere cursussen te volgen, is hiermee niet aangetoond. Een taal kan bovendien ook worden aangeleerd door zelfstudie en door actief contacten te onderhouden met andere personen, op de werkvloer, via vrijwilligerswerk enzovoort. Voor de uitoefening van bepaalde beroepen – bijvoorbeeld chauffeur, beroep dat verzoeker in het verleden reeds uitoefende – is bovendien geen uitgebreide talenkennis vereist.

3.10. De commissaris-generaal hield er in zijn beslissing verder rekening mee dat verzoeker aangaf maag- en darmproblemen, een slecht gebit en een gezwel in de nek te hebben. Hij was echter van mening dat niets erop wijst dat verzoeker als statushouder geen toegang zal hebben tot de medische zorgen in Griekenland. Zo stelde hij vast dat verzoeker op het eiland Kos wel degelijk toegang had tot medische zorgen, waaraan geen afbreuk wordt gedaan door het gegeven dat verzoeker de kosten van het doktersbezoek zelf diende te betalen. Nog merkte de commissaris-generaal op dat van verzoeker mocht worden verwacht dat hij zich, indien hij tijdens zijn verdere verblijf in Thessaloniki nog medische zorgen wenste en dit ongeacht of hij werd geïnformeerd over de mogelijkheid om medische zorg te genieten, op zijn minst zou hebben bevraagd over de medische voorzieningen in het kamp. De commissaris-generaal wees erop dat verzoeker zelf aangaf in dit verband geen stappen te hebben gezet, omdat hij toch van plan was om het land te verlaten. De naar voor gebrachte pertinente en deugdelijke motieven vinden steun in de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens het persoonlijk gehoor. Verzoeker gaat nergens concreet in op deze motieven en brengt geen argumenten naar voor die de Raad tot een andere beoordeling kunnen brengen. Verzoeker beperkt zich tot algemene beweringen waarom volgens hem personen met internationale bescherming in Griekenland geen toegang zouden hebben tot de nodige medische zorgen, zonder concreet aan te tonen dat deze categorie van personen door bijvoorbeeld een gebrek aan informatie en tolkdiensten geen toegang kan krijgen tot de gezondheidszorg in dit land, of dat hij zelf in dit verband concrete problemen kende of hem noodzakelijke gezondheidszorgen werden ontzegd. In zoverre verzoeker in dit verband nog aanhaalt dat hij geen toegang heeft tot de arbeidsmarkt, en hierdoor de medische zorgen niet zal kunnen betalen, wordt verwezen naar de eerdere bespreking hieromtrent, waaruit blijkt dat verzoeker zulks niet concreet aannemelijk kan maken.

3.11. Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat hij de intentie had om een bestaan uit te bouwen in Griekenland nadat hem internationale bescherming werd gegeven, laat staan dat hij hiertoe ernstige pogingen heeft ondernomen. In deze situatie maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij daadwerkelijk was verhinderd om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

3.12. Verzoekers zeer algemene betoog dat Griekenland zijn verplichtingen zoals voorzien in de Kwalificatierichtlijn niet zou nakomen, volstaat allerminst. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen.

In dit verband kan ook nog worden opgemerkt dat algemene landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect vormt bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, echter, algemene situaties brengen geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich mee wanneer de verzoekende partij niet persoonlijk in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zij kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (arrest Ibrahim, punt 91). Het komt dan ook aan de verzoekende partij toe om concrete en naar behoren gestaafde elementen aan te brengen waaruit blijkt dat zij in de lidstaat waar zij internationale bescherming geniet zou worden blootgesteld aan een ernstig risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Zonder te ontkennen dat de levensomstandigheden voor personen die internationale bescherming genieten in Griekenland moeilijk kunnen zijn, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij persoonlijk onmenselijke of vernederende behandelingen heeft ondergaan of dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat er in zijn hoofdte sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Verzoeker toont niet concreet aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zal kunnen krijgen tot of gebruik zouden kunnen maken van de rechten en voordelen verbonden aan zijn internationale beschermingsstatus, zoals toegang tot gezondheidszorg, werk, huisvesting en taallessen. Hij beweert dit weliswaar op algemene wijze, maar maakt niet concreet aannemelijk dat hij is verhinderd om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Uit niets blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet niet zijn gegarandeerd.

3.13. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland, inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de Europese Unie. Net zoals niet iedere onderdaan van de Europese Unie op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de Europese Unie. Ook de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling kunnen problematisch en complex zijn. In die zin dienen de verklaringen van verzoeker over de levensomstandigheden voor personen met internationale bescherming in Griekenland te worden gekaderd binnen de algemeen heersende financieel-economische crisis in dat land, die ook voor de Griekse onderdanen de levensomstandigheden negatief beïnvloedt.

3.14. Uit het voorgaande volgt dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland en evenmin dat de bescherming die hem in Griekenland werd verleend ontoereikend zou zijn. Er blijkt niet dat verzoekers basisrechten in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet niet gegarandeerd zijn of dat Griekenland het non-refoulement beginsel niet naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.15. Gelet op het voorgaande brengt verzoeker geen elementen aan waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

3.16. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder door te besluiten dat zijn in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is, artikel 3 van het EVRM, de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6 § 3 van de

Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en om het beroep te verwerpen.

3.17. Verzoeker vraagt in fine van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS